



Συνάντησις δεκάτη:

## ΥΠΕΡΒΑΣΙΣ

(2012)

Είναι φορές στην πορεία τῆς ζωῆς μας πού θέλουμε νά κάνουμε κάτι διαφορετικό ἀπό αὐτά πού συνηθίζαμε. Εἶναι φορές πού πρέπει νά ξεπεράσουμε τόν ἑαυτόν μας, τίς ἀντοχές μας καί τά ὄριά μας. Εἶναι φορές πού πρέπει νά κάνουμε πράγματα πού δέν πιστεύαμε ποτέ ὅτι μπορούμε ἢ ὅτι θέλουμε νά τά κάνουμε. Καί τότε βρισκόμαστε μπροστά στό δίλημμα «νά τολμήσω νά κάνω τήν υπέρβασι ἢ ὄχι;».

Χρειάζεται ὅμως πολλή προσοχή, διότι ἡ υπέρβασις μπορεῖ νά μᾶς ἀνεβάσῃ ψηλά, μπορεῖ ὅμως καί νά μᾶς ρίξῃ καί πολύ χαμηλά. Μπορεῖ νά ξεπεράσουμε τόν ἑαυτόν μας καί νά μεγαλοουργήσουμε σέ ἔργα ἀρετῆς. Ἐάν ὅμως ξεπεράσουμε τά ὄριά μας γιά λάθος πράγματα τότε τό μόνο πού θά κερδίσουμε θά εἶναι πόνος καί δάκρυα.

Ἵπερβαίνοντας τήν ἀνθρώπινη φύσι μας, μπορούμε νά κάνουμε τά ἀδύνατα δυνατά. Αὐτό ἔκαναν ἀναρίθμητες φορές οἱ πρόγονοί μας. Ὅταν οἱ περιστάσεις τό καλοῦσαν ξεπερνοῦσαν κάθε φόβο καί δισταγμό. Θυσίαζαν μέχρι καί τήν ζωῆ τους γιά τήν πατρίδα. Αὐτό ἔκαναν καί τά ἑκατομμύρια τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀγωνίσθηκαν νά ξεπεράσουν τόν «παλιό» ἑαυτό τους, τήν ἀμαρτία καί τή φθορά καί κέρδισαν τήν αἰωνιότητα.

Αὐτό καλοῦμαστε νά κάνουμε κι ἐμεῖς «**σήμερα**». Τό πῶς θά τό κάνουμε μᾶς τό δείχνει ὁ ἀρχιτελώνης.

\* \* \*

«*Ζακχαῖε, ποιός, πῶς, τί στην καρδιά σου ἐτοίμασε τέτοια μεγάλη ἀναζήτησι;*»

### 👉 Ο ΠΟΘΟΣ.....

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: (Λουκ. ιθ' 1-10)

Στήν Ἱεριχώ, τήν πόλι μέ τήν ζωηρή ἐμπορική κίνησι, ἀρχιτελώνης ἦταν ὁ Ζακχαῖος. Προϊστάμενος τῆς Ἐφορείας καί τοῦ τελωνείου θά λέγαμε σήμερα. Ἄνθρωπος ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως καί πολύ εὐκατάστατος. Συνήθως ἦταν πολύ ἀπορροφημένος ἀπό τίς φοροεισπρακτικές του ἐργασίες. Εἶχε πολλά ζητήματα νά τακτοποιήσῃ, ἀλλά καί πολλές ἀπολαβές. Σήμερα ὅμως ὁ ἀρχιτελώνης εἶναι ἀνήσυχος. Ἄφησε κατὰ μέρος τίς οικονομικές ὑποθέσεις του, διότι κάτι μεγάλο συνέβαινε στήν πόλι του, ἀλλά καί στήν ψυχῆ του.

«*Ὁ Χριστός θά περνοῦσε μέσα ἀπό τήν πόλι τους.*»

Ὁ Ζακχαῖος ξάφνιασε τούς συμπολίτες του. Αὐτός ὁ πλούσιος ἀρχιτελώνης, ναι αὐτός, βγήκε στούς δρόμους «**καί ἐζητεῖ ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν**»! Ἀνακατεμένος μέ τό πλήθος, τόν ἀπλό λαό, πάσχισε νά ξεχωρίσῃ τήν μορφή τοῦ Θεανθρώπου. Ἦθελε νά δῆ ποιός εἶναι ὁ ξακουστός Διδάσκαλος, νά Τόν γνωρίσῃ. Μά τί τόν ἔνοιαζε αὐτόν; Εἶχε αὐτός κανένα ἄλλο ἐδιαφέρον ἐκτός ἀπό τό χρήμα; Κι ὅμως εἶχε! Ποιός τό περίμενε πῶς ὁ ἀρχιτελώνης εἶχε πνευματικές ἀναζητήσεις!

Ἄρχισε λοιπόν νά ἀκολουθῇ τά πλήθη, ἔτρεχε, προσπερνοῦσε, ἀλλά δέν κατόρθωνε νά Τόν δῆ. Ἦταν κοντόσωμος. Σηκωνόταν στίς μύτες τῶν ποδιῶν του, προσπαθοῦσε, μά ἀποτύγχανε. Δέν ἀπογοητεύθηκε ὅμως.

Ὁ «**πόθος**» του νίκησε τά «**ἐμπόδια**».

Κοιτάζει γύρω του ἀναζητώντας λύσι, βλέπει ἕνα δένδρο, μιᾶ συκομορέα. Ἡ σκέψις του καλπάζει. Ναι, θά ἀνεβῆ στό δένδρο. Μά αὐτός, ἄνθρωπος τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, πάνω στό δένδρο; Δέν τόν νοιάζει. Αὐτός θέλει νά δῆ τόν Χριστό. Δέν φοβᾶται μή χάσῃ τήν ἀξιοπρέπειά του, μήπως τόν σχολιάσουν. Ὁ πόθος νά Τόν δῆ εἶναι μεγαλύτερος ἀπό τόν φόβο μή τόν δοῦν. Καί ἀνεβαίνει στό δένδρο.

Σέ λίγο ὁ Κύριος φάνηκε στήν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὁ Ζακχαῖος Τόν ἔβλεπε τώρα καθαρά. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, ... δέος, ἀγωνία, συγκίνησις, ... Ὁ Κύριος πλησιάζει, σταματᾶ, σηκώνει τό βλέμμα του καί νά ...

ἢ ... «**ἐκπληξίς**» ... «**Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι**».

--«*Ζακχαῖε κατέβα γρήγορα ἀπό τό δένδρο. Σήμερα πρέπει νά φιλοξενηθῶ στό σπίτι σου.*»

Ὁ Ζακχαῖος ξαφνιάζεται. Ὁ Κύριος τόν γνωρίζει, ξέρεי τό ὄνομά του. Ἡ ψυχῆ του πλημμυρίζει ἀπό χαρά καί συγκίνησι. Μέσα σέ δευτερόλεπτα βρίσκεται κάτω καί ἀρχίζει νά τρέχῃ. Αὐτή τή φορά πρὸς τό σπίτι του.

Βέβαια, ὄλοι ἐκεῖ γύρω ἀντιδροῦν μέ μουρμούρα δυσαρέσκειας. «*Ἀκατανόητο! Ἀπαράδεκτο! Ἐξωφρενικό!*» φωνάζουν. Αὐτόν βρῆκε γιά φιλοξενία; Αὐτός εἶναι ἀρχιτελώνης, ζῆ μέ ἀδικίες καί μέ ἐκβιασμούς. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως δέν τά ὑπολογίζει αὐτά. Τρέχει νά ὑποδεχθῇ τόν Κύριο. Ζῆ κάτι πρωτόγνωρο.

Καί ἡ ... «**ἀλλαγῆ**» ... εἶναι συγκλονιστική.



(Σκέπτεται:) ✠ «Έτοιμος είμαι Κύριε! Μονάχα ἐσύ, μοῦ φτάνεις! Στό κήρυγμά Σου, ἀλλάζει ὁ νοῦς!  
Ἄλλη πορεία τώρα! Σ' ἄλλον ὀρίζοντα τὰ ὄνειρα! Σ' ἄλλον οὐρανὸ ἢ ματιὰ»!

\* \* \*

Ὁ Ζακχαῖος μετανοεῖ, ἀλλάζει ζωὴ καὶ ἀνακοινώνει τίς ἀποφάσεις του. —«Προσφέρω τὴ μισή μου περιουσία ἐλεημοσύνη στοὺς πτωχοὺς καὶ σέ ὅσους χρέωσα ὑπέρογκους φόρους, τώρα θὰ τὸ ἐπιστρέψω τετραπλάσιο»! Καὶ ἀμέσως ἔρχεται ἢ ἐπιβράβευσις ἀπὸ τὸν Κύριο γιὰ τὸν ἠρωισμό καὶ τὴν μεταστροφή του.

**«Σήμερα σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».** Σήμερα ἦρθε σωτηρία στοῦ σπιτί αὐτό.

Ἡ μετάνοια λοιπὸν τὰ πάντα μπορεῖ νὰ ἀλλάξη. Τὸν ἄδικο τὸν κάνει ἅγιο, τὸν ὑλόφρονα θεόφρονα, τὸν κλέφτη ἐλεήμονα, τὸν διδάσκαλο τῆς ἀδικίας μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ. Κι ὁ Ζακχαῖος, παιδιὰ, γίνεται μαθητὴς τοῦ Κυρίου καὶ ἀργότερα συνοδὸς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἐπίσκοπος Καισαρείας καὶ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας.

*Τί μᾶς διδάσκει ὁ πόθος τοῦ Ζακχαίου;*

Νὰ μὴ κρίνουμε τοὺς ἀνθρώπους ἐξωτερικὰ. Τί κρύβει ὁ ἄλλος στὴν ψυχὴ του, ποιοὶ εἶναι οἱ πόθοι του καὶ ποιές οἱ ἀναζητήσεις του; Δὲν γνωρίζουμε καὶ ὁμῶς, ἐμεῖς πολλές φορές κρίνουμε τοὺς ἀνθρώπους ἀνάλογα μὲ τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν κοινωνικὴ τους θέσι. Πιστεύουμε πῶς εἶναι ἀδύνατον κάποιοι ἄνθρωποι νὰ ἔχουν πνευματικὲς ἀναζητήσεις. Τοὺς κατακρίνουμε καὶ τοὺς καταδικάζουμε χωρὶς καθόλου νὰ τοὺς γνωρίζουμε. Κι ἔρχεται σήμερα ὁ Ζακχαῖος καὶ ἀνατρέπει αὐτὴ τὴ λογικὴ μας.

«Ποτέ καὶ κανένα νὰ μὴν ἀπορρίπτουμε, ὅποιος κι ἂν εἶναι, ὅ,τι κι ἂν κἀνη».

*Τί ἐντυπωσίασε τὸν ἀρχιτελώνη;*

.....**«Ζακχαῖε»**, ..... **σπεύσας κατάβηθι».**

Ἀκούει τὸν Κύριο νὰ τὸν καλῆ μὲ τὸ ὄνομά του. Τὰ χάνει ὁ ἀρχιτελώνης. Μὲ γνωρίζει ὁ Κύριος! Ξέρει τὸ ὄνομά μου! Ναι, παιδιὰ, ὁ Κύριος μᾶς γνωρίζει. Καὶ δὲν ξέρει μόνο τὸ ὄνομά μας, ἀλλὰ καὶ τί κρύβουμε μέσα στὴ καρδιά μας. Ξέρει τὰ πάντα: Τίς ἐπιθυμίες μας, τίς ἀμαρτίες μας, ἀλλὰ καὶ τὴν μετάνοιά μας. Καὶ μᾶς ζητᾷ νὰ καθαρίσουμε τὸ σπιτί μας, τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τίς ἀμαρτίες, γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ κατοικήσῃ μέσα στὴ καθαρὴ ψυχὴ μας. Ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ζακχαῖο.

*Τὸν ἄξιζε ὁ Ζακχαῖος τὸ δημόσιο ἔπαινο, τὴν πανηγυρικὴ ἐπιβεβαίωσι τῆς σωτηρίας; Γιατί;*

Σωστά! Τὸν ἄξιζε! Διότι ἀγωνίσθηκε καὶ νίκησε τίς ἀναστολές καὶ τοὺς φόβους πού προξενεῖ ἡ «γνώμη τοῦ κόσμου». Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι πολλοὶ θὰ τὸν κοιτάζαν παρᾶξένα, κι ἄλλοι μπορεῖ καὶ νὰ κρυφογελοῦσαν, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ σκαρφαλῶνῃ ἐπάνω στοῦ δένδρου σάν μικρὸ παιδί! Μὰ αὐτὸς δὲν ἔδωσε σημασία, ἔκανε αὐτὸ πού ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε. Ἀνέβηκε στοῦ δένδρου νὰ δῆ τὸν Κύριο.

Κι ἀργότερα ὅταν τὸ πλῆθος «γόγγυσε» γιὰ τὴν εἰδικὴ μεταχείρισι καὶ τὴν τιμὴ πού τοῦ ἔγινε, αὐτὸς δὲν ἐξοργίσθηκε, οὔτε ἔκανε πίσω. Ἀναίρεσε τὴν κατηγορία τους μὲ τὴν μετάνοιά του. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἀπλό τρόπο τοὺς ἀπέδειξε ὅτι «ἔπεφταν ἔξω», ἀλλὰ κι ἐμᾶς ἐδίδαξε.

\* \* \*

**«Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος»;**

Εἶναι ἡ φωνὴ πού μυστικὰ μᾶς ψιθυρίζει στ' αὐτί. «Τί γνώμη θὰ σχηματίσουν οἱ ἄλλοι γιὰ σένα; Μήπως σέ παρεξηγήσουν; Μήπως σέ εἰρωνευθοῦν; Ντρέπεσαι,... διαστάζεις,...., γιατί νὰ δώσης τὸ δικαίωμα νὰ σέ σχολιάσουν; Καὶ ὑποκύπτεις. Ἔτσι λοιπὸν, ντύνεσαι, συμπεριφέρεσαι,.... δουλὸπρεπα, ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι. Κι ὅταν.... κάποιες φορές ἕνας ἔντονος πόθος, μιὰ δίψα ξυπνήσῃ μέσα σου καὶ σέ ὠθῆ πρὸς τὴν Ἐκκλησία, τὸ Κατηχητικὸ, τὸ Ἐξομολογητήρι, νὰ ἀρχίσῃς μιὰ νέα ζωὴ, ἢ ἰδέα «τί θὰ πῆ ὁ κόσμος» σέ ἀναδιπλώνει. Θυσιάζεις τὰ ἰδανικά σου, τὸ ἦθος σου, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὴν αἰώνια ζωὴ μήπως καὶ δὲν σέ ἀποδεχτεῖ ὁ κόσμος.

Ὡ, ἐδῶ πρέπει νὰ κἀνης τὴν ὑπέρβασί σου. Τώρα πρέπει νὰ νικήσης τὰ ἐμπόδια. Τώρα χρειάζεσαι τὴν εὐγενικὴ ἐπανάστασι τοῦ Ζακχαίου. Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῆς! Ἄς ποῦνε οἱ ἄλλοι ὅ,τι θέλουν! «Εγὼ ἀλλάζω πορεία, προσανατολισμὸ, κι ἀκολουθῶ τὸν Χριστό! Τὸ τί ἤμουν χθές εἶναι παρελθόν. Τώρα βάζω καινούργια ἀρχὴ στὴ ζωὴ μου. Γίνομαι ἀκόλουθος τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ. Αὐτοῦ ἢ γνώμη μὲ ἐνδιαφέρει. Αὐτὸς θὰ μὲ στηρίξῃ. Αὐτοῦ ἢ Κρίσις θὰ μὲ σώσῃ!

Ζακχαῖε, Ἀρχιτελώνη ἀδελφέ! Ἀληθινὴ εἰκόνα Μετάνοιας καὶ «καινῆς ζωῆς», πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

**ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ φίλος τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ θέλει τὴν σωτηρία τους».**

Μᾶς τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

**«Οὐκ ἤλθον καλεῖσαι δικαίους, ἀλλ' ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».** (Ματθ. θ' 13)

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

**«Φιλάνθρωπε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σέ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πολλὴ Σου ἀγάπη καὶ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον Σου πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Φώτισέ μας νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ἀγάπη Σου καὶ νὰ Σέ πλησιάσουμε γιὰ νὰ γίνῃς Σωτῆρας καὶ ἰατρός καὶ τῶν δικῶν μας ψυχῶν. Ἀμήν».**

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Σωτῆρας, Πρὸς τὴν Νικήν.

